

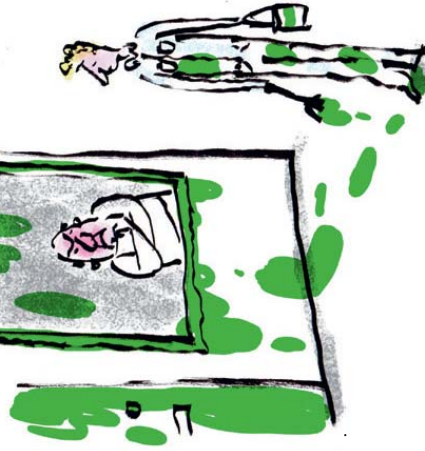
TIEN WAJONGERS **TIEN VERHALEN**

Arbeidsdeskundigen van UWV over de re-integratiepogingen van hun klanten

DROMEN EN DOORZETTEN

Alice van Zaik arbeidsdeskundige Enschede

HET IS ONGEVEER vier jaar geleden dat ik Erik leerde kennen. Voor hem vertelpepen wonen en re-integreren vanuit de Wajong met vallen en opstaan. Hij was schilder dierenzorger, schoenmaker en stratenmaker, maar alles bleek van korte duur: twaalf ambachten, dertien ongelukken. Erik legde de lat hoog, hij vond namelijk dat hij alles zelfstandig moest kunnen. De afgelopen jaren stonden voor hem in het teken van tegenslagen en teleurstellingen, vaak te wijten aan zelfoverschatting.

Toen een project richting stratenmaker mislukte, kocht ik een re-integratietraject voor hem in. Dat traject vertiep vanaf de start voortvarend en de jobcoach pakte samen met Erik de knelpunten één voor één aan. Zo kwam de jobcoach erachter waarom Erik zo vaak migraine had: hij dronk namelijk minimaal vijf bijkjes energy drink per dag. Toen hij daarmee stopte, namen de lichamelijke klachten in een vlot tempo af. Hij at gezond en viel vele kilo's af. Ook kreeg Erik zijn gameverslaving onder controle.

Een tijd later gaat ineens mijn telefoon: de re-integratiebegeleider van Erik aan de lijn. 'Goed nieuws', zegt ze. 'Ik heb de perfecte werkplek voor Erik gevonden. De week daarop ga ik

op bezoek bij het bedrijf in kwestie, een product van zuigerveren. Na een gesprek met de eigenaar op kantoor leidt die mij rond in de productiehal. Hij vertelt dat hij Erik per spectief wil bieden via een leer/werkovereenkomst, zodat hij zich kan ontwikkelen tot machinebankwerker. Dan zie ik Erik. Ik moet eerst eens goed kijken. Hij is bijna 30 kilo afgevallen en heeft een complete gedaanteverwisseling ondergaan. Hij is bezig met zagen en laat mij zien hoe hij werkt. Ondertussen vertelt hij hoe blij hij is met deze werkplek.

Na een lange weg van vallen en opstaan heeft Erik nu dus de perfecte baan waarin hij zich kan ontwikkelen. De werkgever had niet eens bewust voor een Wajonger gekozen, maar voor Erik als persoon. Een gemotiveerde jongeman die nét iets meer aandacht nodig heeft en die gewoon een leuke werkplek wil waar hij zich begrepen voelt. Een doorzetter met dromen!

HONDENHAREN

Nynke Gerritsen arbeidsdeskundige Groningen

OP DE VLOER ligt een dik tapjijt van witte hondenharen van twee Canadese herders. Ricardo, mijn klant, zit op de bank en geeft me een hand. Hij heeft een klein zwart baardje en een keurig getrimd zwart snoortje. Hij draagt een zwart streepspak met een wit overhemd, zwarte stropdas en zwarte loafers. De zool van een van die schoenen is los, er steekt een zwarte sok uit. Hij rookt. Hij hangt voorover op de bank, zijn mond staat half open. Langzaam kringelt de rook zijn mond uit.

Of ik koffie wil, vraagt zijn vriendin. Ik wrijf een handvol hondenharen van mijn broek af en bedank voor de koffie. Als ik wat wil zeggen, word ik direct afgekap. Luisteren moet ik. Ricardo wil het woord, want hij is boos en voelt zich onbegrepen. En hij kan agressief reageren, het is dat ik het maar weet. Ik vraag of hij de reden van mijn komst weet. Maar daar gaat het hem niet om, zegt hij. Luisteren moet ik. Ik luister, maar ik kan zijn verhaal niet volgen.

Onsamenhangend, van de hak op de tak, verleden en heden door elkaar heen. ADHD, PDD-NOS, hij blijft het herhalen. Zijn gedrag wordt bepaald door deze twee aandoeningen. Maar de rapportages van UWV reppen over

zware psychiatrische stoornissen, heel andere koek.

Het gaat om een man die op onverwachte momenten in een grote razernij kan ontsteken en anderen iets ergs aan kan doen. En dat ook heeft gedaan, zodat hij naar de gevangenis moest. Hij pulkt zijn peukjes maar eens uit elkaar en draait er een nieuw shagje van. Pas over vier dagen kunnen ze weer nieuwe shag kopen. De stofzuiger is stuk en geld voor een nieuwe ontbreekt, vandaar de hondenharen, verklaren ze. Ze zijn afhankelijk van de Voedselbank. Voor ze elkaar ontmoetten, had de vriendin het goed voor elkaar, ze had geen schulden en had veel spullen in huis. Nu komen ze om in de schulden, ze hebben geen telefoon meer en geen stofzuiger en veel meer van alles niet. Alleen nog maar hondenharen. Heel veel hondenharen.

Opeens begint Ricardo te huilen, hij vindt het zo erg dat hij zijn vriendin meesleurt in zijn armoe. Stille tranen druppen op de vloer. Als ik vertrek, laat de vriendin mij uit. De post is langsgeweest en tussen de reclamefolders zit een brief van het CJIB, het Centraal Justitietoeel Incassobureau. We kijken elkaar aan: dat kan er ook nog wel bij...

EEN MAN DIE PAS EEN HALF JAAR LEEFT

Lion van Haren arbeidsdeskundige Enschede

pas geboren!

Ik leef pas
een half jaar!

BEELD JE EENS in: een jongeman met een traumatische jeugd, waarin hij weinig liefde heeft ervaren. Hij heeft vele uren therapie achter de rug, maar is daar nu klaar mee. Ook met zijn medicatie is hij gestopt. Hij heeft geen vrijwilligerswerk en gaat ook niet naar verenigingen. Al lange tijd brengt hij zijn dagen door met een loopje van een kwartier naar de winkel, koken en af en toe vissen. Ook gaat hij soms op bezoek bij vrienden en familie. Dit is het verhaal van Jan, een klant die het erg zwaar heeft gehad. Niet alleen lichamelijke klachten spelen hem parten, maar ook onrust in zijn hoofd. Soms piekert Jan zo erg dat hij hoofdpijn krijgt en moet overgeven.

Het is dan ook fijn om van hem te horen dat hij wel weer lichtpuntjes ziet sinds hij in Enschede is komen wonen. Hij is niet meer alleen en woont samen met zijn vriendin, dat helpt enorm. Tijdens ons startgesprek in het kader van integrale activering Wajongeren (IaW) kan ik hem wel warm maken voor een sociaal activeringstraject. Ik regel voor hem twee kennismakingsgesprekken met re-integratiebureaus. Na het gesprek bij re-integratiebureau Westendorp is hij meteen verkocht. De re-integratiebegeleider daar is een beetje

DE DEUR OP EEN KIER

Paul Steijaert arbeidsdeskundige Breda

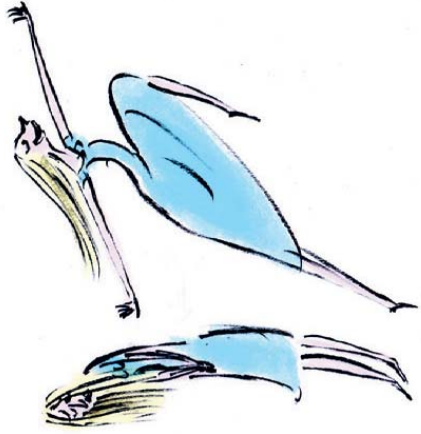
IN HET KADER van de integrale activering Wajongeren, afgekort IaW, praat ik met Ans. Een klant van UWV die vrij recent weduwe is geworden en nu haar kinderen van 4 en 6 jaar alleen verzorgt. Het is duidelijk dat zij arbeidsvermogen heeft, ook al heeft ze geen werk en ook bijna geen werkervaring. Ans onderhoudt contacten met familieleden en vriendinnen, verzorgt zichzelf en de kinderen zelfstandig. Zij doet het huishouden, haalt boodschappen en koopt. Ook is zij recentelijk gestart met fitness. Ze heeft financieel de zaken goed op orde. Toch zijn er nog heel wat hobbels te nemen, vooral op emotioneel vlak. Nog niet zo lang geleden heeft Ans haar man verloren. Dat heeft voor een heftige, hectische emotionele situatie gezorgd. Hierdoor richt Ans zich bijna volledig op de kinderen. Dit maakt het ondernemen van activiteiten, zowel qua werk als voor hobby/sport lastig, want Ans is feitelijk alleen beschikbaar voor werk of opleiding tijdens schooltijden. Ik zie dat Ans kwaliteiten heeft, maar ik zie haar nog niet zo snel zelfstandig een passende participatierichting vinden en houden. Postieve en deskundige ondersteuning is een

must en ik denk daarbij aan sociale activering of een leer/werktraject. Maar eerst wil ik de voorkeuren van Ans goed onderzoeken op haalbaarheid en relevantie. We hebben het over haar interesses en ze zegt dat ze affiniteit heeft met uiterlijke verzorging, kleding en horeca. Ik spreek met Ans af dat zij nadenkt over werk of opleiding richting werk, want ik voel dat de deur op een kier staat!

Niet veel later ontvang ik een bericht van haar: 'Heb echt goed nagedacht maar het is beter dat ik nog nergens aan begin en dat ik eerst alles met mezelf weer op de rit heb. Zo krijg ik ook nog een oproep van de ggz in verband met het overlijden van mijn man en zijn er wat andere privédingen. Ik denk dat ik te hard van stapel loop. Voor mij is dit een heel moeilijke periode. Ik heb graag mijn kinderen om me heen, die zie ik ook echt als steun en toeverlaat. Ook zij hebben het nog supermoeilijk door het overlijden van hun vader. Mijn zoonnetje zou het zonder mij niet aankunnen. Maar ... echt superbedankt dat u er voor me was en wou helpen.' Met de juiste ondersteuning kan zij participeren in de maatschappij, maar het startgesprek IaW kwam voor Ans te vroeg ...

VAN KLACHT TOT KRACHT

Lisa Cosster arbeidsdeskundige Enschede

MARIEKE IS EEN jongedame van 29 jaar. Zij heeft een Wajong-uitkering vanwege psychische problematiek. Marieke heeft in haar jonge leven al diverse traumatische ervaringen achter de rug, waardoor ze haar opleiding niet heeft kunnen afronden. Ze heeft weliswaar een aantal keer kort wat werkervaring opgedaan, maar door haar klachten is het haar telkens maar niet gelukt om werk vast te houden.

In die periode zit ze enorm met zichzelf in de knoop, ze begrijpt zichzelf niet. In 2007 heeft ze voor het laatst contact met UWV over re-integratie. Voor integrale activering Wajongeren (IaW) krijgt Marieke vervolgens een oproep voor een startgesprek. Hoewel daar niets concreet uit naar voren komt, zet het gesprek Marieke wel aan tot denken over haar toekomst.

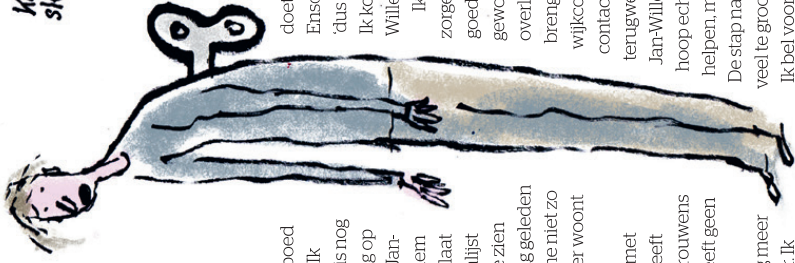
Een paar maanden na dat gesprek neemt ze ineens contact met mij op. Ze zegt de Leaning te willen volgen aan de Saxion Hogeschool. Immiddels heeft ze ruim tien jaar behandeling en therapie achter de rug, waardoor ze zichzelf beter begrijpt en haar trauma's heeft verwerkt. Nu wil zij op haar beurt mensen helpen. Via Lean kan ze zichzelf ontwikkelen

tot een professioneel ervaringsdeskundige binnen het domein van de geestelijke gezondheidszorg (ggz). Haar vraag is of UWV de kosten voor deze opleiding voor haar kan vergoeden, want van haar Wajong-uitkering lukt dat niet. Ik vertel haar dat dit alleen kan wanneer ze kan aantonen dat de opleiding arbeidsmarktrelevant is. Vervolgens leg ik haar uit hoe dat werkt en Marieke geeft aan dat ze gaat proberen om dit voor elkaar te krijgen.

Een paar weken later laat ze weten dat ze een werkgever gevonden heeft. Deze werkgever heeft de intentie om haar aan te nemen als ze de opleiding heeft afgerond en heeft dit ook op papier gezet. Ik nodig Marieke uit voor een gesprek en ben onder de indruk van de enorme groei die ze heeft doorgemaakt. Haar geestelijke gezondheid en draagkracht zijn dankzij de gevolgde therapieën enorm verbeterd. In mijn ogen kan ze de belasting die deze opleiding met zich meebrengt goed aan. Bovendien kan ze na het afronden van haar opleiding direct in dienst bij de door haar gevonden werkgever. Ik vertel haar dat UWV de opleiding voor haar zal gaan vergoeden. Er volgt een ontlasting van blijdschap, waarbij ze haar tranen niet meer kan bedwingen.

DE HOOGSTE TIJD

Frederique van der Gracht arbeidsdeskundige Hengelo

Kan iemand de sleutel even ophangen?

IN MIJN AGENDA een met spoed ingepland startgesprek IaW. Ik loop naar beneden maar er is nog niemand. Ik ben alweer terug op mijn werkplek als ik gebeld word. Jan-Willem is er toch. Ik ben blij als ik hem zie, ondanks dat hij 20 minuten te laat is. Hij heeft namelijk op zijn vragenlijst aangegeven het leven niet meer te zien zitten — heftig. Hij is nog niet zo lang geleden naar Enschede verhuisd. Hij kan me niet zo goed vertellen waarom, ja zijn broer woont hier, maar verder...

Hij heeft een kamer en woont met meerdere mensen samen, maar heeft geen contact met ze. Hij beschikt trouwens ook niet over een computer. Hij heeft geen nieuwe huisarts gezocht na de verhuizing, heeft geen begeleiding meer en slikt ook geen medicijnen meer. Ik luister en probeer mijn zorgelijke blik te verbergen. Hij kijkt wat verstrooid om zich heen. Ja, hij zou wel weer medicijnen willen proberen, maar dan wel lichtere. En ja, in Spijkensse had hij begeleiding en stond hij onder behandeling van een psycholoog, maar dat heeft hij hier niet meer. Wat hij overdag

doet? Niets eigenlijk, zegt hij. Hij kent Enschede niet, en heeft geen horige 'dus ik kan ook niet gaan hardlopen'. Ik kom er ook nog achter dat Jan-Willem onder bewind staat.

Ik zoek een opening en uit mijn zorgen. Deze man verdient echt een goede begeleiding, hij komt zelf gewoonweg niet tot handelen. We overleggen dat ik hem in contact ga brengen met het wijkteam, een wijkcoach zal dan zo snel mogelijk contact met hem opnemen. Op de terugweg naar mijn werkplek blijft Jan-Willem in mijn hoofd hangen. Ik hoop echt dat de wijkcoach hem kan helpen, misschien richting dagbesteding. De stap naar werk is in ieder geval nog veel te groot.

Ik bel voor de zekerheid ook de bewindvoerder nog even. Jan-Willems situatie blijft nog schrijnender dan ik kon opmaken uit mijn gesprek met hem. Hij gebruikt niets van zijn leefgeld — hoe en wat eet hij dan? Zijn woning is helemaal kaal en hij slaapt op de vloer... Ik plan meteen een terugbelactie in om hem te spreken over de wijkcoach. De hoogste tijd.

GEEN TAAKSTRAF MAAR WERK

Jacqueline Joosten
arbeidsdeskundige
Noord & Midden Limburg

T EGENOVER MIJ ZIT

Jason, in het verleden deed hij werkervaring op, maar daarna heeft jaren thuisgezeten. Ingezette re-integratietrajecten hebben niet tot resultaat geleid. Uiteindelijk is er in het kader van integrale activering Wajongeren (JaW) beoordeeld dat hij over arbeidsvermogen beschikt. Nu heeft hij een gesprek met mij, arbeidsdeskundige van UWV.

Jason is iemand die veel moeite heeft om een goede werkhouding aan te nemen en hij vindt het lastig om zich te concentreren. Ook vindt hij het niet eenvoudig om grenzen te bepalen. In het gesprek vertelt hij mij over zijn detentieverleden en zijn drugsproblematiek. Dat is niet niks allemaal. Als het over werk gaat, Maar hij kan niet aangeven hoe hij zijn weg naar werk gaat aanpakken, welke richting hij op wil en welke begeleiding hij nodig heeft. In het gesprek vertelt hij ook over zijn beenblessure, waar hij nog aan geopereerd moet worden. Als dat zo is, komt hier een revalidatieperiode achteraan.

Ondanks deze aanstaande operatie en een taakstraf die nog uitgevoerd moet worden, is in

overleg met Jason sociale activering voor hem ingezet. Die moet hem helpen om werknemersvaardigheden aan te leren. Het re-integratiebureau gaat met Jason in gesprek, waarna het een werkvervangingsplaats regelt. Jason gaat dieren verzorgen die op een diervriendelijke manier worden gehouden. Het gaat zo goed, dat hij na afloop van de werkvervangingsplaats een contract heeft gekregen bij deze werkgever. Ondertussen is zowel de operatie aan zijn been als een goede revalidatie achter de rug.

Op 1 oktober 2016 krijgt hij bij zijn werkgever een verlenging van zijn contract en zelfs uitbreiding van uren. Jason mag van de reclassering zijn taakstraf bij zijn huidige werkgever uitdienen. Dit is uiteraard in goed overleg gegaan met de reclassering. Het doel is enerzijds een terugval naar drugsgebruik en criminaliteit te voorkomen en anderzijds dat hij in zijn arbeidsritme blijft. Hij wil nu gaan sparen om zijn rijbewijs te halen. Jason heeft, weer een doel in zijn leven, hij is de werkgever erg dankbaar dat hij een kans heeft gekregen.

SNELLE ACTIES

Frederique van der Gracht
arbeidsdeskundige Hengelo

IK KLIJK OP de klok, de secondewijzer tikt door. Vijf minuten worden er tien en ik geef het op. Geen uitzondering, dat een klant niet komt opdagen voor zijn startgesprek JaW. Als die klant, Peter, later toch tegenover mij zit, vertelt hij dat hij niet op het gesprek is gekomen omdat hij zijn post niet opent en dus niet wist dat er een gesprek zou zijn. Rekeningen kan hij best betalen, maar voor het openen van post heeft hij angst. We openen samen wat enveloppen en maken afspraken over het betalen van de rekeningen. Ik zie de opluchting op zijn gezicht.

Als we praten over werk, vertelt Peter dat hij zijn hbo nog moet afronden, maar dat hij sinds mei al wel een baan heeft. Verrassend! De eerste paar weken gaat het werken prima, maar sinds een week of drie, vier zit hij in de Ziektewet. Hij heeft waandeën over wat collegas van hem vinden en die leiden een eigen leven. Collegas komen aan de deur een fruitmand brengen en dan gaat er van alles door hem heen. Ik merk dat er meer aan de hand is en vraag door. Hij vertelt dat hij geen vrienden, of familie heeft op wie hij kan terugvallen. Ook is er geen contact met een huisarts, die heeft hij zelfs nog niet in Enschede. Hij voelt zich heel eenzaam en zijn

situatie is best nijpend. Ik peins een tijdje en ben me ervan bewust dat er echt wat moet gebeuren om Peter niet nog verder te laten afglijden. Ik pak mijn telefoon en bel het lokale wijkteam. Binnen een week gaat een wijkcoach een afspraak maken met Peter om hem uit zijn sociale isolement te krijgen. Dat is één! De coach kan hem ook helpen om een huisarts in Enschede te vinden. Mijn volgende actie is de werkgever: daar moet ook wat mee. Ik stel voor om een jobcoach in te zetten die hem extra begeleiding biedt. Peter heeft binnenkort een gesprek met zijn baas over de situatie en belooft ook deze suggestie dan aan te kaarten. Als ik na het gesprek de deur achter me dicht trek, gaat er van alles door mijn hoofd. Ik ben blij dat we een aantal snelle acties hebben kunnen nemen. Nu is het afwachten, op het mailtje dat hij me belooft heeft na een afspraak met de wijkcoach. Hoor ik niets van hem, dan neem ik zelf maar contact op. Wordt vervolgd...

BOVEN WATER

Gert Brouwer arbeidsdeskundige Gouda

IN 2006 KOMT Renate in de Wajong. Ze doet dan de opleiding diervoorzorging en heeft baanjes bij een tankstation en bij de Wibra. Ook loopt ze diverse stages bij dierenasiels. Op dat moment bezit Renate echter nog maar weinig sociale vaardigheden. Zij kan haar privéleven en niet in de maatschappij nauwelijks zelfstandig functioneren: niet in Daaronder is ze destijds aangemeld bij een stichting voor maatschappelijke begeleiding. In 2008 behaalt Renate het diploma mbo-2 diervoorzorging, maar het lukt haar niet om in deze richting werk te vinden.

Een aantal minder actieve jaren volgen. Daarna gaat ze intensief aan de slag met haar hobby's: zwemmen en duiken. Ze haalt in 2014 op eigen initiatief de diploma's zweminstructrice ABC en in juli 2016 het duikbrevet. Ze zoekt ook werk in de zwemrichting, maar door het ontbreken van sollicitatievaardigheden lukt het haar telkens niet om een baan te krijgen. Dan krijgt Renate de brief met de beoordeling dat zij over arbeidsvermogen beschikt. Van ons ontvangt zij dan de uitnodiging voor startgesprek IaW.

Tijdens het gesprek blijkt dat Renate zich inmiddels persoonlijk heeft ontwikkeld. Ze is uitgegroeid tot een spontane jonge vrouw.

Desondanks heeft ze nog wel baat bij coaching in haar sociale en werknemersvaardigheden. Daarom vraagt ze ondersteuning bij solliciteren. Diezelfde dag wordt ze nog aangemeld binnen het werkgeversnetwerk van UWV, waar toevallig een dag eerder vacatures voor zweminstructrice zijn binnengekomen. Renate gaat ervoor. Een week later al mag ze twee proefflessen geven bij verschillende zwembaden, en zij wordt aangenomen via een uitzendbureau. Nu wordt Renate uitgezonden naar diverse zwembaden in de regio, waardoor ze voor ongeveer 24 uur per week werk heeft gevonden. Dit betekent dat zij na jaren niet gewerkt te hebben, ineens bij een aantal zwembaden in de regio aan de slag gaat. Het lesgeven gaat haar prima af en voor het zelfstandig en maatschappelijk functioneren krijgt zij ondersteuning van een jobcoach. Door een samenloop van mogelijkheden is Renate binnen twee weken aan het werk gekomen. Een prachtige prestatie!

GERTS GEDAANTE-VERANDERING

Ingrid Vos adviseur werk Eindhoven

GERT HEEFT AUTISME en is aan een rolstoel gebonden, maar beschikt wel over arbeidsvermogen.

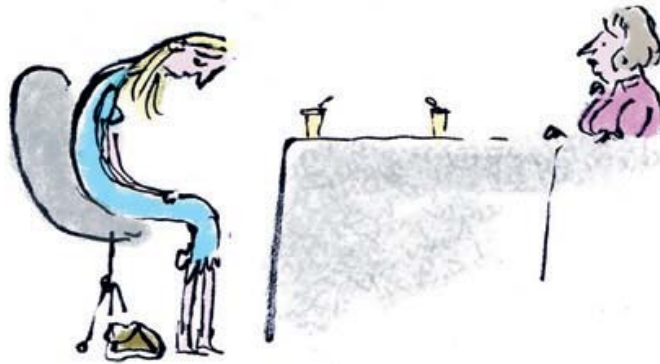
Vandaar dat we hem uitnodigen voor een startgesprek in het kader van Integrale activering Wajongeren (IaW). Eerlijk is eerlijk: zijn uiterlijke verzorging kan beter. Tijdens het gesprek is Gert ook erg wantrouwend en afstandelijk. Niet alleen richting UWV, maar ook als het gaat over het krijgen van een stageplek/werkervaringsplaats. Mensen in zijn omgeving hebben hem namelijk verteld dat hij er niet op moet rekenen dat er binnen drie à vier jaar een plek voor hem gevonden zou worden.

Enkele weken later volgt een tweede gesprek. Gert is naar de kapper geweest en ziet er verzorgd uit. Het gesprek verloopt prettig en hij toont zich in eens communicatief erg vaardig. Hij staat ervoor open om te werken, het waarvoor hij staat. Hij wil het liefst een licht administratieve functie, met een maximum aantal uur van 20 tot 24 per week. En zijn werk moet natuurlijk wel rolstoeltoegankelijk zijn. Op een gegeven moment komt er via mijn collega een communicatiebedrijf in beeld, dat met werknemers werkt met 'minder mogelijkheden'. Met deze werkgever zoekt ik contact voor een mogelijke stage. En ja, twee van mijn klanten, onder wie Gert, mogen op gesprek komen. Uiteindelijk wordt het een

gesprek met beide kandidaten tegelijkertijd. Deze duo-sollicitatiesituatie is voor zowel Gert als mijn andere klant onwennig. Maar het wordt een open gesprek, waarin iedereen naar elkaar toe vertrouwen uitstraalt. Met twee stageplekken als resultaat.

Daarna voer ik met Gert drie coachingsgesprekken. Gedurende zijn stage maken we samen Gerts cv en plaatsen dit op werk.nl. Ik zet de Werkverkenner (een instrument dat dienstverlening op maat berekent voor mensen met een WW-uitkering - red.) voor hem in en we hebben veel telefoon- en mailcontact. Het is namelijk al snel duidelijk dat Gert meer wil: betaald werk.

Nu solliciteert hij actief en ik ontvang het volgende bericht: 'Ik heb vanmorgen een gesprek gehad bij HSPo in Eersel over mogelijkheden tot werk. De eigenaar is zeer positief en om mij bij hem op kantoor in te zetten... Ik heb hem verteld dat hij subsidie kan krijgen en ook dat jullie mijn loon zullen aanvullen. Al met al ziet het er heel erg positief uit! Mijn doel om Gert te motiveren en te activeren om zo uiteindelijk de arbeidsmarkt op te kunnen, heeft echt resultaat!'

Wajongers met
arbeidsvermogen vormen een
heterogene groep, en daarvan
getuigen **ERIK, RICARDO,**
ANS, JAN-WILLEM, JAN,
MARIEKE, JASON,
PETER, RENATE en **GERT.**

Tien verhalen die laten zien
dat het lastig is om mensen
naar werk te begeleiden.
Mensen die vaak meer kunnen
dan ze zelf denken.

Ze zijn opgetekend door
arbeidsdeskundigen van UWV
in het hele land, en vormen
een selectie uit Wajong laW,
een interne publicatie van
UWV uit 2016. laW staat voor
Integrale activering
Wajongeren.